

דבר תורה לפרשת אמור - ונקדשתי בתוך בני ישראל

"קדשים יהיו לא-להיהם ולא יחללו שם א-להיהם כי את אשׁי ה', לחם א-להיהם הם מקריבם והיו קדש"
(ויקרא כא, ו')

"וקדשתו כי את לחם א-להיה הוא מקריב קדש יהיה לו, כי קדוש אני ה' מקדשכם" (שם, ח')

פרשתנו פותחת בדינים מיוחדים לכהנים. ובהמשך ענייני קודשים. כמעט בכל מצווה כאן המוטיב שחוזר על עצמו הוא "וקידשתו" וכן "ולא יחללו את שם אלוהיו".

דינים אלו מבטאים סטנדרטים גבוהים יותר שמושגים על הכהנים. הכהנים מכילים בתוכם קדושה נעלה ביותר הנגזרת מה'. הם אחראים על הקרבת הקרבנות לה' - "לחם אלוהיו". עליהם ועלינו לקדש אותם, אחרת שם ה' מתחלל.

פרשה זו ממשיכה את הציווי הכללי לבני ישראל הפרשה הקודמת - "קדושים תהיו" - תעשו את הצעד הנוסף כדי להיות קדושים, מעבר לקיום פשוט וטכני של המצוות.

ממשיכה פרשתנו,

"ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם" (שם, כב', לב).

מטרתנו כאומה הוא קידוש שם שמים בעולם. גם עלינו וגם על הכהנים מוטלת אחראיות לממש את הקדושה הזו. ההבדל העיקרי בין קדושת הכהנים לקדושת כלל ישראל הוא בכך שרק חלק קטן מהאומה יכול להיות בעבודה יום יומית במקדש ובקרבתו, שאר העם נדרש לממש חיים של קדושה במסגרת החיים הפיזיים היומיומיים.

במעבר חד הפרשה עוברת לפרשת המועדים:

"וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש, כל מלאכה לא תעשו, שבת הוא לה' בכל מושבתיכם. אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדים" ניתן לשאול מה ההקשר בין קדושת כהנים למועדים.

אולם כאן גם כן היבט מיוחד של הקדושה שאנחנו מכילים בתוכנו. המועד הראשון שמצויין הינו השבת. אולם לאחריה חוזר הכתוב על הציווי 'אלה מועדי ה'". ואז ממשיך את רשימת המועדים החל מפסח. מדוע החלוקה?

ישנו הבדל בין השבת לשאר המועדים, השבת נבראה בבריאת העולם על ידי ה' ומתקיימת כל שבוע מאז. היא מבטאת הפרדות ליום מהשגרה למציאות קדושה יותר.

במועדים במעגל השנה ישנו שותפות שלנו ב-"לקרוא אתם במועדים". בני ישראל אחראים על המועדים, בכך שהם אחראים על עיבור החודש והשנה. קדושתנו מעניקה לנו סמכות להחליט מתי בדיוק נחגג כל חג. כמו כן, החגים קשורים למעגל השנה של השגרה האנושית כיוון שהם צמודים לעונות החקלאיות. ה' מקדש אותנו וכך אנחנו מקדשים את המועדים ומעגל השנה.

אחת המצוות המופיעות כאן היא ספירת העומר אותו אנחנו מקיימים בימים אלו. מיד לאחר "השבת" פסח אנחנו מקריבים את קרבן העומר וסופרים 49 ימים עד ליום ה-50, בו אנחנו חוגגים שבת נוספת. שבועות שהוא חג מתן תורה.

ראשית אנחנו מציינים את הוצאתו מטומאות מצרים. משם אנו סופרים שבעה שבועות, שהם 49 ימים בהם אנחנו מטפסים בקדושה ובטהרה עד שנהייה ראויים לקבל את התורה. לצורך התהליך הזה אנחנו מביאים את ראשית התבואה שעמלנו ויזענו עליה במהלך השנה להנפה במקדש.

ביום החמישים אנחנו מעלים שוב ביכורים למקדש. דבר זה מזכיר לנו שמטרתנו בחיים הפיזיים
היומיומיים הוא לחיות אותם בקדושה ולקדש שם שמייים.

יהי רצון שנזכה להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש ושיתקיים בנו הכתוב:
"וְנִקְדַּשְׁתִּי בְתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם"